

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: Z. J.

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6.2.2017 č.j. MV-69321-6/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 11. 2014 č.j. OAM-22061-39/DP-2012, jímž byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě (dále jen „předmětná žádost“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobci byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání - účast v právnické osobě od 14. 5. 2010 do 13. 5. 2012. Dne 23. 4. 2012 podal žalobce u správního orgánu I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

předmětnou žádost a ten jej následně vyzval k odstranění vad žádosti. Na základě této výzvy byla správnímu orgánu I. stupně doručena pracovní smlouva žalobce ze dne 1. 3. 2013 uzavřená se společností PRAHA STAV s.r.o., dohoda o smluvní mzdě u téže společnosti ze dne 1. 9. 2013, potvrzení zaměstnavatele o průměrném čistém výdělku, mzdový list žalobce, smlouva o výkonu funkce žalobce ze dne 20. 1. 2014 u společnosti SISAL s.r.o., potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení týkající se žalobce a společnosti SISAL s.r.o., a potvrzení finančního úřadu týkající se žalobce a společnosti SISAL s.r.o. Dne 12. 8. 2014 pak byla správnímu orgánu I. stupně doručena odpověď Úřadu práce ČR – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) na žádost o prověření pracovního povolení žalobce, z níž vyplynulo, že žalobci bylo vydáno povolení k zaměstnání v období od 16. 7. 2003 do 31. 5. 2004 u společnosti BOREX – STAV s.r.o., které bylo následně prodlouženo do 10. 2. 2005 a následně mu bylo vydáno povolení pro období od 11. 2. 2005 do 10. 2. 2006 u společnosti ARTUŠ cz s.r.o. Další povolení byla žalobci vydána od 1. 7. 2006 do 30. 6. 2007 u společnosti Merix cz, družstvo a poslední povolení bylo žalobci vydáno na období od 28. 5. 2007 do 31. 3. 2008 pro zaměstnavatele AVION SERVIS s.r.o.

3. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že byly splněny všechny podmínky pro zamítnutí předmětné žádosti, neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu žalobce na území. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že správní orgán I. stupně vznesl příslušný dotaz na úřad práce až 28. 7. 2014, tedy 27 měsíců po zahájení řízení, přičemž žalobci nebylo zřejmé, proč se vznesením tohoto dotazu tolik otálel, jestliže na jeho závěrech postavil celé rozhodnutí. Ke skutečnosti, že mu povolení k zaměstnání skončilo dne 31. 3. 2008, žalobce uvedl, že se zřejmě jednalo o administrativní pochybení. Uvedené záležitosti měli na starosti příslušní zaměstnanci obchodních společností, u nichž byl zaměstnán. Nikdy mu nebylo sděleno, že by mu chybělo předepsané povolení, ani mu nebyla v období posledních 7 let sdělena žádná překážka ze strany jiných orgánů státní správy. Na území České republiky žalobce žije 12 let, chová se jako řádný občan a plní své povinnosti vůči České republice a jejím orgánům. Správní orgán I. stupně navíc necitlivě hodnotil jeho osobní poměry, neboť žalobce je sice svobodný a bezdětný, ale na území České republiky má hluboké a intenzivní vazby.
4. Žalovaná následně s odkazem na shora uvedené sdělení úřadu práce konstatovala, že žalobci nebylo vydáno žádné povolení k zaměstnání u společnosti PRAHA STAV s.r.o. V jeho jednání, tj. ve výkonu nelegální práce, je možné spatřovat jinou závažnou překážku pobytu na území, kterou sice zákon o pobytu cizinců neuvádí výslovně jako zvláštní důvod zamítnutí žádosti, avšak s ohledem na zásadu upravenou v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je třeba jej vnímat jako důvod, pro který by neměl být žalobci další pobyt na území umožněn. Je totiž ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří vykonávají práci na základě platného povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně tedy posoudil jednání žalobce správně. Žalovaná v posuzovaném případě shledala důvody pro zamítnutí předmětné žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl v období od 1. 9. 2013 do 31. 5. 2014 prokazatelně zaměstnán u společnosti PRAHA STAV s.r.o., aniž by disponoval platným povolením k zaměstnání, a vykonával tak nelegální práci. Závěry správního orgánu I. stupně byly dostatečně a správně zjištěny na základě podkladů předložených žalobcem a sdělení příslušného úřadu práce, a žalovaná se s nimi ztotožnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

5. K námitce žalobce stran opožděného vznesení dotazu na úřad práce žalovaná uvedla, že řízení sice bylo zahájeno dne 23. 4. 2012 a správní orgán I. stupně vznesl uvedený dotaz až dne 28. 7. 2014, stalo se tak ale proto, že žalobce doložil dokumenty vztahující se k jeho zaměstnání u společnosti PRAHA STAV s.r.o., až dne 10. 6. 2014. Dotaz na úřad práce byl tedy vznesen měsíc a půl poté, co žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil, že je zaměstnán.
6. K námitce žalobce, že se z jeho strany jednalo toliko o administrativní pochybení, pak žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, neboť žalobcem namítané skutečnosti jej nezabavují povinnosti vykonávat zaměstnání pouze na základě uděleného povolení k zaměstnání, přičemž tvrzení o administrativním pochybení žalobce navíc ničím nedoložil. K argumentaci žalobce, že v České republice dlouhodobě žije a plní zde veškeré své povinnosti, pak žalovaná uvedla, že jeho tvrzení se neshodují se zjištěními správního orgánu I. stupně, že zde byl minimálně od 1. 9. 2013 do 31. 5. 2014 zaměstnán bez řádného povolení, a vykonával tudíž nelegální práci.
7. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala také jeho dopadem do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž uvedla, že tato otázka byla správním orgánem I. stupně posouzena dostatečně. Na území České republiky se nezdržují žádní rodinní příslušníci žalobce, a zásah do rodinného života proto není nepřiměřený. Žalobce se sice v odvolání vyjadřoval o hlubokých a intenzivních vazbách k České republice, ale nijak je nedoložil. Po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by v tomto směru mohly svědčit ve prospěch žalobce. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012 č.j. 9 As 142/2012 – 21. Jelikož bylo zjištěno, že žalobce ve výše uvedeném období nedisponoval platným povolením k zaměstnání, přestože byl zaměstnán, jednalo se o jednání přičící se zájmu České republiky na tom, aby na jejím území pobývali cizinci s platným povolením k zaměstnání, a tedy i veřejnému zájmu, že dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nebude zcela nepřiměřený.
8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil. Uvedl, že byl napadeným rozhodnutím a řízením, které jeho vydání předcházelo, zkrácen na svých právech. Předmětná žádost byla zamítnuta na základě skutečnosti, že na území České republiky pracoval bez platného pracovního povolení a vykonával nelegální práci, a byla tak zjištěna zvláště závažná překážka pobytu na území. Jako důvod žalovaná uvedla, že byl od 1. 9. 2013 zaměstnán bez platného pracovního povolení. Žalobce namítl, že uvedený stav nezavinil, neboť pracovní místa a pracovní povolení zařizují jednatele obchodních společností či jejich pověřeni zaměstnanci. Zaměstnanec si toto povolení sám nezajišťuje, ostatně ani mu to neumožňuje legislativa. Jestliže mu jeho zaměstnavatel oznámil, že je povolení vyřízeno, dal mu platnou pracovní smlouvu a zaměstnal jej, neměl žalobce pochyby o legálnosti svého zaměstnání.
9. Žalobce dále konstatoval, že předmětnou žádost podal 23. 4. 2012. S odkazem na § 71 správního řádu namítl, že správní orgán by měl vydat rozhodnutí bezodkladně, nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, až na případy zákonných výjimek. Žalobce však čekal na vydání rozhodnutí ve věci samé až do 27. 11. 2014, tedy více než dva a půl roku. Jelikož v průběhu uvedené doby přestal splňovat podmínky pro účel pobytu podnikání – účast v právnické osobě, čekal na vydání rozhodnutí, aby mohl požádat o změnu účelu pobytu

na účel pobytu - zaměstnání. Protože o jeho žádosti bylo rozhodováno tak dlouho, což nebylo jeho vinou, musel si na území ČR nějakým způsobem vydělávat na svoji obživu.

10. Co se týče pojmu *jiná závažná překážka pobytu na území*, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012 č.j. 9 As 80/2011 – 69 a konstatoval, že tak jako u všech neurčitých právních pojmů, i v tomto případě se jedná zejména o výkladový problém, přičemž se jedná o zbytkovou skutkovou podstatu. S odkazem na připomínky k návrhu novely zákona o pobytu cizinců, které v roce 2013 uplatnil Nejvyšší správní soud, žalobce uvedl, že dané ustanovení (míněno § 56 odst. 1 písm. j/ zákona o pobytu cizinců) svou šíří a možností podřadit pod něj téměř cokoliv otevírá pole pro svévoli. Jedná se o tak neurčitou úpravu, že cizinec nemůže vůbec předvídat, kdy danou podmínku naplní, což je v rozporu se zásadou právní jistoty. Žalobce následně obecně pojednal o limitech správního uvážení a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2006 č.j. 5 As 36/2006 – 48.
11. Závěrem žalobce citoval § 2 odst. 4 správního řádu a uvedl, že žalovaná napadeným rozhodnutím porušila základní zásady činnosti správních orgánů, § 2 a § 3 správního řádu, stejně jako § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 téhož zákona. Evidentně byly porušeny také zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, a to jak v řízení před správním orgánem I. stupně, tak v řízení odvolacím.
12. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě označila za nedůvodnou námitku, že žalobce nezavinil stav, kdy pracoval bez platného povolení k zaměstnání, přičemž odkázala na § 90 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Dále uvedla, že nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí samo o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, a že žalobce mohl postupovat dle § 80 správního řádu. Nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí neospravedlňuje fakt, že žalobce byl zaměstnán bez potřebného povolení, a porušoval tak právní předpisy České republiky. K tvrzení žalobce o porušení § 2, § 3 a § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 správního řádu žalovaná podotkla, že ani z její strany, ani ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo k pochybení při aplikaci uvedených ustanovení či zásad správního řízení uvedených ve správním řádu. Napadené rozhodnutí obsahuje řádné zdůvodnění a vypořádání se všemi žalobními námitkami a je opřeno o dostatečně zjištěný skutkový stav.
13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
14. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu podání předmětné žádosti žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
15. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
16. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

17. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky *nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*.
18. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 23.6.2014 cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty.
19. Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen „zelená karta“) vydaným podle zvláštního právního předpisu nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
20. Podle § 90 zákona o zaměstnanosti o vydání povolení k zaměstnání žádá cizinec písemně krajskou pobočku Úřadu práce zpravidla před svým příchodem na území České republiky sám nebo prostřednictvím zaměstnavatele, u kterého má být zaměstnán, nebo prostřednictvím právnické nebo fyzické osoby, která uzavřela smlouvu se zahraničním zaměstnavatelem, na jejímž základě mají být osoby uvedené v § 87 odst. 1 vyslány na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.
21. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Stěžejní námitka žalobce se týká interpretace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobce napadá správními orgány provedenou subsumpci zjištěného skutkového stavu pod pojem *jiná závažná překážka pobytu na území*. Soud se proto zabýval tím, zda je možno pod tento neurčitý právní pojem podřadit skutečnost, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci, aniž by byl držitelem platného povolení k zaměstnání. Touto otázkou se již ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 16. 5. 2018 č.j. 10 Azs 197/2017 – 53 uvedl, že „*Stěžovatel v době platnosti předchozího povolení prokazatelně neplnil jeho účel a alespoň dva roky obcházel zákon o zaměstnanosti tím, že vykonával závislou práci bez platného povolení k zaměstnání. To vyplývá ze sdělení úřadu práce ze dne 23. 2. 2015, které si ministerstvo vyžádalo a podle kterého stěžovatel není veden v evidenci vydaných povolení k zaměstnání. Tuto skutečnost lze jistě podřadit pod pojem jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve spojení s dalšími výše uvedenými (viz bod[1]) ustanoveními. Proto žalovaná správně stěžovateli neprodloužila jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání*“. Z právě citovaného rozhodnutí jednoznačně plyne, že výkon závislé práce bez platného povolení k zaměstnání je i dle názoru Nejvyššího správního soudu možno podřadit pod neurčitý právní pojem *jiná*

závažná překážka pobytu na území, tak jak to v nyní projednávané věci učinil správní orgán I. stupně a následně i žalovaná. V tomto směru se tedy správní orgány obou stupňů žádného pochybení nedopustily.

23. Žalobcovo pojednání o limitech správního uvážení je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bezpředmětné, neboť v daném případě se vůbec nejedná o správní uvážení, ale o podřazení zjištěného skutkového stavu (výkon nelegální práce žalobcem) pod neurčitý právní pojem *jiná závažná překážka pobytu na území*. Pojem správního uvážení není v doktríně jednoznačně definován, v obecné rovině však o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací „správní orgán může“, „lze“ apod. Naproti tomu neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu (shodně viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.4.2014, čj. 8 As 37/2011-154). V případě zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území zákon neumožňuje správnímu orgánu volit při rozhodování o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z více variant, jak o žádosti rozhodnout; správní orgán musí v takovém případě žádost zamítnout.
24. Žalobcova obhajoba, že správním orgánem zjištěný stav spočívající ve výkonu zaměstnání bez platného povolení nezavinil, protože pracovní místa a pracovní povolení zařizují jednatele obchodních společností či jejich pověření zaměstnanci a nikoliv zaměstnanec, nemůže obstát. Tvrzení žalobce, že zaměstnanec si toto povolení (míněno povolení vyžadované zákonem pro výkon závislé práce cizincem na území České republiky) sám nezajišťuje, a že legislativa mu to ani neumožňuje, je v přímém rozporu s dikcí zákona. Ze znění shora citovaného ustanovení § 90 zákona o zaměstnanosti je totiž zřejmé, že tím, kdo žádá o vydání povolení k zaměstnání, je *cizinec*. To, zda tak učiní sám, prostřednictvím zaměstnavatele, u kterého má být zaměstnán, nebo prostřednictvím právnické nebo fyzické osoby vymezené ve zmíněném ustanovení, záleží na jeho rozhodnutí, nicméně primárně je to cizinec, kdo je žadatelem (a též adresátem) daného povolení a kdo je povinen ho k výkonu závislé práce v ČR mít. Bylo povinností žalobce, aby disponoval platným povolením k výkonu závislé práce předtím, než tuto práci začal na území ČR v zaměstnaneckém poměru vykonávat. To, že se spokojil s převzetím pracovní smlouvy či případným oznámením ze strany svého zaměstnavatele, že povolení je vyřízeno, je jeho chybou a rozhodně jej nezbavuje odpovědnosti za porušení zákona spočívající ve výkonu nelegální práce. Vydělávat na svoji obživu na území ČR si žalobce, stejně jako kterýkoliv jiný cizinec, může pouze za splnění zákonem stanovených podmínek. Pokud tyto podmínky nerespektuje a jedná v rozporu se zákonem, musí počítat s negativními důsledky svého protiprávního jednání.

25. Překročení zákonem stanovených lhůt pro vydání rozhodnutí o předmětné žádosti, na které žalobce poukazuje, nemá samo o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Proti nečinnosti správního orgánu se mohl žalobce bránit prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti (§ 80 správního řádu) a po marném vyčerpání tohoto prostředku ochrany též žalobou na ochranu proti nečinnosti u správního soudu. Pokud tak neučinil, je jeho argumentace nedodržením lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci samé nutně lichá.
26. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 A 171/2002-41, *„namítané průtahy v řízení nemají navíc relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, přičemž procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“*
27. Soud neshledal opodstatněnými ani námitky, v nichž žalobce v obecné rovině, bez jakékoliv bližší specifikace vytýká žalované porušení základních zásad činnosti správních orgánů a dalších ustanovení správního řádu. Soud předně považuje za nutné uvést, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Žalobce je tedy povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.
28. V obecné rovině se soud mohl zabývat pouze námitkou, zda napadené rozhodnutí vyhovělo požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a obsahuje náležitosti zákonem vyžadované. V tomto směru soud shledal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí přehledně a srozumitelně vyložila důvody, na nichž je rozhodnutí zbudováno, shrnula podklady pro jeho vydání, a uvedla úvahy, kterými se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikovala. Rovněž se řádně vypořádala s odvolacími námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti a není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak tvrdí žalobce.

29. Námitka, že správní orgán zcela porušil základní zásady činnosti správních orgánů, byla v žalobě formulována naprosto obecně, bez konkrétního přiblížení, v jakých skutečnostech žalobce spatřuje porušení té které zásady, což brání tomu, aby se soud takovou námitkou zabýval.
30. Soud je toho názoru, že správní orgány v dané věci rozhodly na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Jejich klíčové zjištění, že žalobce vykonával na území ČR závislou práci nejméně v době od 1. 9. 2013 do 31. 5. 2014, žalobce ničím nezpochybnil. Má-li žalobce za to, že v řízení byl správním orgánem nedostatečně zjištěn skutkový stav věci (v bodě III. žaloby, kde formuloval žalobní návrh, mj. uvedl, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění), bylo by na místě, aby zároveň namítl, v jakém směru je nutno skutkový stav doplnit, a označil důkazní prostředky, s jejich pomocí by skutkový stav věci mohl být řádně zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Nic takového však žalobce neučinil, a není tedy patrné, čím a v jakém směru by měl být skutkový stav, jehož nedostatečné zjištění ve zcela obecné rovině namítá, dále doplňován.
31. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
32. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.